

Svatba v krajině

Téma Svatby v krajině jsem si vybral, protože představuje přirozený průsečík několika mých dlouhodobých snah a zároveň mi umožnilo zabývat se pro mě novými úkoly. Většinu času na AVU jsem se zabýval krajinou, chtěl jsem tedy tuto snahu završit a zároveň se pokusit o cyklus volně svázaných obrazů, kde by se objevovala figura – zalidnila by prostředí, k jehož vyjádření jsem právě celou dobu studia hledal optimální formu. Svatba jako určitý střed se zvolila v podstatě sama – ve třetím ročníku jsem namaloval obraz s tímto tématem, na jehož kompozici jsem navázal, věděl jsem, že svatba je téma, které ve zkratce a v určitém symbolu vyjadřuje to, co mě zajímá, co mi přijde důležité – schopnost dospět do okamžiku, kdy se sám na sebe mohu spolehnout natolik, že můžu slíbit vlastní vytrvalost, stabilitu, věrnost. Chápu proto Svatbu jako obecný symbol pro závazek – a schopnost dostat závazku jako znak citové dospělosti – a o tu, myslím, jde především. Touto úvahou se mi Svatba ozřejmila nejen jako rituál spojující dva lidi, ale i jako iniciační rituál osobní dospělosti. Chtěl jsem, aby moje obrazy dohromady vytvořily pocit vážného, ale radostného okamžiku – aby se vzájemně doplňovaly.

Obrazy krajin, malované většinou v plain-airu jsou pokusem zachytit určitý druh světla a počasí, které se mě nejvíc dotýká, je mi nejbližší, opravdu mnou hýbe – moji snahou rozhodně nebylo vytvořit nějakou momentku, naopak jsem chtěl vytvořit „portrét“ toho světla a místa – Pokud tímto cyklem obrazů prochází nějaký imaginární pár ke své svatbě, pak tyto krajiny jsou prostě domov. Domov jako místo, které svou tvářností, terénem, skladbou vytvořilo ty základní míry – kánon, kterým nevědomě poměřuji cokoli dalšího. Vesnické krajiny jako Domov „původní“, městské jako stávající nebo budoucí – zabydlované.

Obrazy Figur v krajině se volně dotýkají různých asociací ke Svatbě. Často prostě matka a dítě. Opět jsem rozhodně nechtěl nějakou momentku. Chtěl jsem, aby všechny figury měly určitou hieratičnost, byly znakem vztahujícím se k železným a plexisklovým „reliéfům“, které intimitu vlastní svatby vztahují k svému předobrazu – ke křesťanským motivům, které svou ikonografií pro mě tyto podstatné významy fixují. Tyto reliéfy – malé oltářiky – mají být jednoduše určitým „zhmotněním“ fragmentů kostela obklopujících obrazy svatby. Kromě obrazů, kdy jsem záměrně až s určitou naivitou zobrazil obřad, nevěstu atp... jsem maloval i jiné, které s tématem souvisí volně, vypovídají o všedním životě, o prožívání pokračujícího vztahu v určitém plynutí. Dále motivy, kde jsem chtěl, aby se rozmlžovala hranice mezi všedním dnem, kdy matka drží dítě v náručí a mezi hieratickým obrazem madony na železné vystřihovance – aby z celku – instalace, jako by jen letmo mohl vzniknout pocit určitého koloběhu, samozřejmého prolinání, neoddělenosti čehokoliv – tak jako den svatby by se v jistém smyslu měl opakovat v celém vztahu, jen slib a jeho obnovování se děje mimo ritus, v často zdánlivě banálních situacích.

K titulní kompozici Svatby bych rád poznamenal, že vznikla v několika verzích různých formátů, jako obraz i jako síťotisk, obojí mě neuspokojovalo, na rozdíl od přípravných kreseb, jejichž grafičnost mnohem lépe vyjadřovala to, co jsem chtěl. Tak jsem postupně došel k tomu, že jsem tuto kresbu lehce rozvinul do prostoru v podobě plexisklového reliéfu, což jsem původně nezamýšlel, ale práce na ostatních reliéfech mě k tomu dovedla. To, že jsem nenalezl uspokojivou cestu jak tento motiv namalovat, považuji za nedostatek.

Reliéfy po technické stránce vznikly tak, že jsem nascanovanou kresbu nechal vyříznout laserem do plechu nebo plexiskla a následně podle vzniklého stříhu plochy lehce naohýbal, tak, aby vytvořily náznaky prostoru, nebo jen akcentovaly kresbu. Za největší problém své práce považuji to, že se mi myslím nepodařilo sladit všechny použité prostředky k jednotnému účinku, tak jak jsem chtěl, chápu že celek může působit mlhavě – i přes to že jsem nechtěl nijak jednoznačné, tím méně popisné vyznění to považuji za určitou nedůslednost, neuzavřenost – ta je vlastně především v oblasti formy, na které se, myslím, projevíly moje mnohem menší zkušenosti s malbou figury. Hlavním pozitivem pro mě je to, že jsem alespoň naznačil celé zamýšlené spektrum cyklu a i s vědomím, že jeho plná realizace není uzavřená, myslím, že z něj můj záměr může být dobře srozumitelný.